

Kelebek Tapınağı

Yavuz DEMİRKIRAN

Kelebek Tapınağı

Yavuz DEMİRKİRAN

Cengelin yeşil kalbinde, eski bir taş tapınak sarmaşıkların ve ağaçların altında uyuyordu. Her yıl, yağmurlar bittiğinde, binlerce kelebek ziyarete gelirdi. Tapınağın duvarlarını canlı bir gökkuşağı gibi kaparlardı. İki tutam kıvrıcık saçlı, meraklı bir kız olan Maya bu gizli yeri çok iyi bilirdi. Kelebekleri küçüklüğünden beri izlerdi.

Maya patika boyunca parmak uçlarında yürüdü, kırmızı spor ayakkabıları yosunun üzerinde yumuşakça ilerledi. Hurdal sarısı gömleğini giymişti ve küçük, örgü bir sırt çantası taşıyordu. Bugün en iyi arkadaşı Tom'u getirmişti; ters takılmış mavi şapkalı ve yuvarlak gözlüklü, uzun boylu bir çocuk. "Şşşt," diye fısıldadı Maya. "Çok sessiz olmalıyız. Kelebekler dinleniyor." Tom başını salladı ve dikkatle onun arkasından yürüdü.

Tapınağın çevresinde kelebekler renkli yapraklar gibi havada süzülüyordu. Bazıları parlak turuncu, bazıları mavi, bazıları küçük benekli sarıydı. Eski taşların üzerinde dinleniyor, kanatlarını açıp kapatıyorlardı. Maya aralık dişli gülümsemesiyle gülümsedi. "Her yıl buraya gelirler," dedi. "Tapınak onların güvenli yeridir." Tom kocaman açılmış gözlerle etrafına baktı. "Burası bir kelebek tapınağı gibi!"

Aniden sesler duyular. Patikadan iki yetişkin geldi. Biri, kısa topuz yapılmış, gri tutamları olan saçlı ve boynunda fotoğraf makinesi taşıyan araştırmacı Dr. Lena'ydı. Diğeri, beyaz bıyıklı ve hasır şapkalı, yaşlı tarihçi Profesör Arjuna'ydı. "Bu tapınağı incelemek istiyoruz," dedi Dr. Lena. "Ama bu kadar çok kelebek beklemiyorduk!"

Profesör Arjuna bastonuna yaslandı. "Bu tapınak çok eski," dedi. "Sırlarını öğrenmek istiyorum." Bir adım ileri attı ve bir kelebek bulutu kanat çırpışlarıyla havalandı. Maya nefesini tuttu. "Lütfen durun!" dedi. "Onları korkutuyorsunuz. Dinlenmeleri gerekiyor." Profesör donakaldı. "Eyyvah," dedi. "Bunu istememiştim."

Maya cesurca öne çıktı. "Onları korkutmadan nasıl bakacağınızı gösterebiliriz," dedi. "Yavaş ve sessiz hareket etmelisiniz. Bunun gibi." Yumuşak, yavaş adımlarla yürüdü ve kelebekler sakın kaldı. Dr. Lena dikkatle izledi. "Haklısın," dedi. "Seni dinlemeliyiz. Bize öğretebilir misin?" Maya başını salladı ve Tom kocaman sırtıttı.

Tom'un bir fikri vardı. "Sessiz bir patika yapabiliriz," dedi. "Yumuşak yapraklarla ve 'Lütfen sessiz olun' yazan tabelalarla." Dr. Lena ellerini çırpı. "Ne güzel bir plan!" dedi. "Birlikte çalışabiliriz." Profesör Arjuna gülümsedi. "Çantamda biraz kâğıt ve ip var. Tabelalar yapalım." Çocuklar ve araştırmacılar yaprak ve dallar toplamaya başladı.

Bir takım olarak çalıştılar. Maya patika boyunca yapraklar yerleştirerek onu yumuşak yaptı. Tom büyük harflerle tabelalar yazdı: "Sessiz olun lütfen—kelebekler dinleniyor." Dr. Lena fotoğraf makinesiyle uzaktan fotoğraflar çekti. Profesör Arjuna bir taşın üzerine oturdu ve kelebekleri hayranlıkla izledi. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim," diye fısıldadı. "Acele ederek neredeyse her şeyi mahvediyordum."

Bütün öğleden sonra dikkatle çalıştılar. Kelebekler etraflarında uçtu, omuzlarına ve şapkalarına kondu. Hatta biri Tom'un gözlüğüne bile kondu! Tom yumuşakça güldü. "Artık bizi seviyorlar," dedi. Dr. Lena, Maya'ya çok yaklaştırmadan kelekleri nasıl sayacağını gösterdi. "Sen doğuştan bir bilim insanısın," dedi Maya'ya. Maya kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Güneş batmaya başlarken kelebekler dinlenmek için yerleřtiler. Tapınak sessiz ve huzurlu oldu. Profesör Arjuna eski taşlara ve uyuyan kelebeklere baktı. "Tarih ve yaban hayatı birlikte korunabilir," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu řimdi görüyorum. Seçmek zorunda değiliz." Dr. Lena başını salladı. "Sizin sayenizde," dedi çocuklara.

Ertesi gün daha çok araştırmacı geldi. Maya ve Tom onlara sessiz yolu öğretti. Nasıl yumuşak yürüneceğini ve fısıltıyla konuşulacağını gösterdiler. Herkes tapınağı güvenli ve sakin tutmak için birlikte çalıştı. Kelebekler huzur içinde dinlendi, kanatları benekli ışıktaki parlıyordu. Çocuklar yaptıklarıyla gurur duydu.

Profesör Arjuna ve Dr. Lena bir plan yaptı. Daha çok tabela ve ziyaretçileri sessiz patikada tutacak küçük bir ip çit koydular. Bir kural yazdılar: "Gözlerinle bak, ellerinle değil." Tom bir kelebek çizimi ekledi. "Bu tapınak herkes için," dedi Maya. "Kelebekler ve öğrenmek isteyen insanlar için."

Araştırmacılar çocuklara teşekkür etti. "Bize sabırlı ve nazik olmayı öğrettiniz," dedi Dr. Lena. "Tapınağı kelebekleri rahatsız etmeden inceleyeceğiz." Profesör Arjuna, Maya'ya küçük bir defter verdi. "Gördüklerini yaz," dedi. "Sen bu yerin koruyucususun." Maya deftere sarıldı. Tom sırtı ve şapkasını düzeltti.

O akşam Maya ve Tom bir kayanın üzerine oturup kelebekleri izlediler. "İyi bir şey yaptık," dedi Tom. "Tapınağı ve kelebekleri koruduk." Maya başını salladı. "Doğayı ve eski yerleri birlikte koruduğumuzda herkes kazanır," dedi. Kelebekler etraflarında renkli bir kutlama gibi dans etti. Tapınak güçlü ve sessiz durdu; tarihin ve yaban hayatının yuvası.

Haber köyde yayıldı. İnsanlar kelebek tapınağını görmeye geldi, ama yumuşak yürüdüler ve fısıltıyla konuştular. Maya ve Tom kelebek koruyucuları olarak tanındı. Diğer çocuklara tapınağı nasıl koruyacaklarını gösterdiler. "Çok kolay," dedi Maya. "Sadece nazik ve sessiz ol." Kelebekler her yıl geri döndü ve tapınak güvende kaldı.

Ve böylece kelebek tapınağı, geçmişin ve şimdinin barış içinde birlikte yaşadığı özel bir yer olarak kaldı. Maya ve Tom, takım çalışmasının ve özenin sevdiğimiz şeyleri koruyabileceğini biliyordu. Tanıştıkları herkese şöyle dediler: "Doğayı ve eski yerleri birlikte koruduğumuzda herkes kazanır." Ve kadim taşların üzerinde dinlenen kelebekler de bunu onaylıyor gibiydi.